

'Naše je društvo postalo toliko primitivno da više nema prostora ni za nazadovanje'

Razgovarala ZRINKA VRABEC MOJZEŠ Fotografije NACIONAL I ARHIVA DEJANA AĆIMOVIĆA

GLUMAC, REŽISER, PRODUCENT I MENADŽER koji je na sceni više od tri desetljeća najnovijom je ulogom - u 'Ustavu Republike Hrvatske' - očarao publiku i kritiku. Aćimović govori o svijetu različitosti koji film afirmira i kaže da on pojam hrvatstva kojim se često manipulira vidi kao pojam prijateljstva i razumijevanja te plaćanje poreza

Prošloga tjedna zagrebačku premijeru imao je film Rajka Grlića "Ustav Republike Hrvatske", koji je i prije prikazivanja u Hrvatskoj osvojio prestižnu nagradu Grand Prize of the Americas na Montreal World Film Festivalu, gdje je imao svoju svjetsku premijeru. U ovoj "ljubavnoj priči o mržnji" scenarista Ante Tomića i Rajka Grlića, glavne uloge nose neki od ponajboljih glumaca s ovih prostora, Nebojša Glogovac, Ksenija Marinković i Dejan Aćimović, u ulozi hrvatskog policajca srpske nacionalnosti koji mora položiti ispit o Ustavu Republike Hrvatske. Dejan Aćimović svestrani je umjetnik - glumac, režiser, producent i

Dejan Aćimović — interview

U FILMU 'USTAV REPUBLIKE HRVATSKE', ILI 'LJUBAVNOJ PRIČI O MRŽNJI' SCENARISTA ANTE TOMIČA I RAJKA GRLIČA, GLAVNE ULOGE UZ DEJANA AČIMOVIĆA, KOJI IGRA HRVATSKOG POLICAJCA SRPSKE NACIONALNOSTI KOJI MORA POLOŽITI ISPIT O USTAVU REPUBLIKE HRVATSKE, IGRAJU I NEBOJŠA GLOGOVAC I KSENIJA MARINKOVIĆ

menadžer koji je na kazališnoj i filmskoj sceni prisutan preko trideset godina. Karijeru je započeo na daskama ZKM-a 1987., a jedna od njegovih prvih filmskih uloga bila je u filmu "Život sa stricem" 1988. Iza njega je nekoliko desetina filmova i TV serija, među kojima su i recentni "Montevideo, Bog te video", "Crno bijeli svijet", "Halimin put", "Sonja i bik", "Neka ostane među nama", "Parada" i brojni drugi filmski hitovi, kao i dokumentarci u kojima je stajao iza kamere. Njegov prvi redateljski prvijenac "Je li jasno prijatelju" iz 2000. i film "Moram spatvat' anđele" proslavili su ga na svjetskim festivalima, kao i dokumentarci "Hrabro i na rezultat" o sljepom paraolimpijcu Petru Bešliću te "Kralj", film o Darku Kralju, hrvatskom branitelju, paraolimpijcu i svjetskom rekorderu koji je osvojio niz na-

'ŽIVIMO U DRUŠTVU koje ne podnosi različitosti. Još uvijek je puno onih koji ne vole kad je netko gej, ne vole kad je netko Srbin, bježe od invalida i bolesnih. To je surova istina'

grada. Dobitnik je Zlatne Arene za sporednu ulogu i scenografiju na filmskom festivalu u Puli, a dobio je i srebrnu nagradu za najbolji prvi film na Međunarodnom filmskom festivalu u Houstonu. Prema objavljenim rezultatima HAVC-a za sljedeću godinu, Ačimović je napokon dobio sredstva za film "Anka" prema romanu Mate Lovraka, koji se snima

u koprodukciji s francuskim producentom. Nakon zagrebačke, film "Ustav Republike Hrvatske" čeka i premijera u Beogradu i Ljubljani, a u međuvremenu je Ačimović neprestano na putu i dogovara nove projekte.

NACIONAL: "Ustav Republike Hrvatske", film Rajka Grlića koji je nastao u međunarodnoj koprodukciji, ovih dana ima premijere u Zagrebu, Beogradu i Ljubljani. U filmu glumite jednu od glavnih uloga koja je ispraćena ovacijama na zagrebačkoj premijeri. Je li taj film došao u pravom trenutku, kada je Hrvatska suočena s valom revizionizma, porastom svih oblika netrpeljivosti, pa čak i fašizacijom, kako su to procijenili neki politički analitičari?

Za ovakve teme o kojima govori ovaj film uvijek je pravi trenutak jer živimo u društvu koje ne podnosi različitosti bilo koje vrste. Još uvijek je puno onih koji ne vole kad je netko gej, ne vole kad je netko Srbin, bježe od invalida i bolesnih. Kod nas se još uvijek bolesna djeca, posebno djeca s poteškoćama u razvoju, skrivaju od očiju javnosti zato što ljudi misle da je to sramota. A najstrašnije je što ti isti koji se tako deklariraju i svoju djecu odgajaju u tom smjeru. Možemo se mi lagati da to nije tako, ali to je surova istina. Trebat će jako puno vremena i jako puno edukacije da bi se to promijenilo. Zato je ovaj film važan jer pokazuje da i ti drugi, drugačiji, nisu ni po čemu različiti od ostalih. U ovom filmu vidimo da su i ti drugačiji normalni i obični ljudi. I oni vole i mrze, i oni se raduju i plaču, i oni slave rođendane i Božiće, i na kraju umiru kao i svi. Ako ovaj film promijeni stav samo nekolicine, bit ću sretan jer to pokazuje da ima nade i da nam svima može biti bolje jer u životu ima puno lijepih stvari zbog kojih vrijedi živjeti.

NACIONAL: Rekli ste da godinama ne dajete intervjue medijima jedan na jedan - zašto?

Ne volim improvizirati ni u čemu, a pogotovo ne volim to raditi kada se obraćam javnosti.

NACIONAL: Lik Ante Samardžića na neki način

utjelovljuje sve građane Hrvatske srpske nacionalnosti koji su više ili manje otvoreno izloženi diskriminaciji zbog svojeg porijekla. Pa čak i ako su sudjelovali u Domovinskom ratu na hrvatskoj strani, prije svega jer Hrvatsku smatraju svojom domovinom. Jeste li se u nekom dijelu tog lika mogli identificirati s onime što on proživljava, a što je potpuno suprotno odrednicama hrvatskog Ustava koji Ante pokušava naučiti?

Sa svakom svojom ulogom nastojim se identificirati do kraja. Trudim se iz petnih žila što više zbilžiti s likom koji igram i proživljavati život kako mislim da ga on proživljava. U ovom filmu to je bilo lako. Prije svega, Rajko je jedan pristojan i obrazovan čovjek koji je pritom izuzetno talentiran redatelj i koji u svakom trenutku zna što želi i čvrsto drži film u svojim rukama. Tako je i režirao ovaj film. S takvim redateljem užitak je baviti se ovim poslom.

NACIONAL: Koliko smo mi kao društvo civilizacijski i kulturološki nazadovali posljednjih nekoliko godina i zašto? Koliko se to osjeća na kulturi?

Nismo mi ništa posebno nazadovali jer mi već odavno nemamo kamo dalje. Društvo u kojem živimo postalo je toliko primitivno da tu više nema prostora ni za civilizacijsko ni kulturološko nazadovanje. Kultura jednog naroda mora biti izvan stranačke i nacionalne podobnosti i pripadanja interesnim skupinama, što kod nas nije slučaj. I sve dok u kulturi budu odlučivali podobni, bojim se da se neće ništa promijeniti. Odnosno, možda hoće, ali još na gore.

NACIONAL: Nebojša Glogovac u filmu glumi radikalno desno orijentiranog profesora povijesti iz ustaške obitelji koji je homoseksualac i transvestit. Je li u njemu zapravo ideja istinskog hrvatstva koje je uvijek povezano s Katoličkom crkvom, obiteljskim i tradicionalnim vrijednostima, dovedena do apsurdna, kakav se često viđa u stvarnom životu?

Čini mi se da istinsko hrvatstvo vi i ja

vidimo jako različito. Za mene je istinsko hrvatstvo pojam prijateljstva, poštivanja i razumijevanja, uredno plaćanje poreza u svojoj državi.

NACIONAL: Najveći Hrvatine obično najviše vole slušati i pjevati cajke, a najdraža im je Arkonova udovica Ceca. Nije li to apsurdno?

Zašto vi mislite da je apsurd to što neko voli slušati i pjevati cajke? Mi stalno imamo potrebu precjenjivati ljude i praviti ih onakvima kakvi bismo mi htjeli da budu. Ljudi su takvi i bojim se da se neće tako lako promijeniti.

NACIONAL: Mislite li da bi vaš glumački kolega Glogovac mogao imati problema u Srbiji zbog uloge koju je tako dojmljivo odigrao? Koliko znamo, ni tamo ne cvatu ruže, ne samo na političkoj sceni, nego i u medijima?

Nisam baš nešto pretjerano upoznat s političkim prilikama u Srbiji pa ne mogu ni predviđati što mu se može dogoditi. Sasvim dovoljno mi je da znam što se ovdje kod nas po tom pitanju događa.

NACIONAL: Znamo da su se nedavno na noge digli hrvatski kulturnjaci, kao i mnogi intelektualci na međunarodnoj sceni, pa čak i Centar Simon Wiesenthal u Izraelu, zbog stavova, politike revizionizma te osobne povijesti tehničkog ministra Zlatka Hasanbegovića. Kako ste vi doživjeli njegov kratki mandat, kao i ono što mu je prethodilo?

Prije desetak godina zakleo sam se da neću više potpisivati peticije, ići na ikakve prosvjede niti ću komentirati ikojeg političara jer sam vidio da to nema smisla i nema nikakve koristi od toga ako ja kažem što mislim. Shvatio sam da to neće ama baš ništa promijeniti. Ja režiram filmove i povremeno glumim ako mi se sviđa neka uloga, tako da možemo o filmovima, stranim i domaćim, možemo o glumcima, i stranim i domaćim, možemo i o kazališnim predstavama.

NACIONAL: Jeste li se pridružili svojim

protestom ili potpisom Kulturnjacima i njihovim zahtjevima?

Peticija je javni dokument i lako se može saznati tko ju je sve potpisao.

NACIONAL: Mislite li da će vlada na čelu s Andrejem Plenkovićem, ako se formira, pokazati više mudrosti u odabiru ministra kulture? Tko bi to mogao biti?

Mislim da sam vrlo jasno izrekao svoj stav o takvim pitanjima. Ja nisam političar i ne namjeravam se baviti politikom. Svoje stavove

'KULTURA JEDNOG NARODA mora biti izvan stranačke i nacionalne podobnosti. I sve dok u kulturi budu odlučivali podobni, bojim se da se neće ništa promijeniti'

po pitanju struke jasno izražavam isključivo unutar svoje strukovne udruge i profesionalnog okruženja. Ja bih, recimo, malo o umjetnosti razgovarao, ako može. Koliko se sjećam, povod za ovaj intervju bio je film Rajka Grlića "Ustav Republike Hrvatske" i moja uloga u tom filmu.

NACIONAL: Sudjelujete u brojnim koprodukcijama, osobito u regiji, od kojih su mnoge dobile i međunarodne nagrade. Slažete li se sa stavom HAVC-a da je ministar Hasanbegović opstruiranjem sustava subvencija, odnosno povratka dijela poreza stranim producentima u Hrvatskoj, zapravo otjerao velike filmske kuće ili će to uskoro učiniti, iako se posljednje vrijeme baš zbog tih olakšica u Hrvatskoj sve više snimaju strani filmovi i serije?

Sve će to doći na svoje, samo treba vremena i ljudi dobre volje. Ali kad ste već spomenuli te famozne subvencije oko kojih se lome koplja, nisam nikada shvatio zašto je ta subvencija u proračunu Ministarstva kulture kad se radi o gospodarskom poticaju i o tome bi trebalo odlučivati Ministarstvo gospodarstva i Ministarstvo financija. To s Ministarstvom kulture nema veze.

NACIONAL: Glumili ste u gotovo pedeset filmova, radili s brojnim hrvatskim i stranim režiserima. Među filmovima s početka vaše karijere su i "Život sa stricom", "Čaruga", zatim tu su "Parada", "Peacemaker", "Sonja i bik", "Grbavica". Kako ste se slagali s autorima?

Prije svega želim biti profesionalac i tako se pokušavam ponašati. Redatelji svih tih filmova koje ste nabrojali odabrali su me jer su me vidjeli kao glumca koji to može najbolje odigrati. Svaki je drugačiji i za svakog me vežu drugačije uspomene. Uglavnom dobro surađujem s redateljima, nemam loših iskustava.

NACIONAL: Vi niste samo glumac, nego i režiser, producent i menadžer. Snimili ste nekoliko nagrađivanih dokumentaraca u kojima se bavite

▶ DEJAN AĆIMOVIĆ OSTVARIO JE BROJNE ULOGE: 'BAL-CAN-CAN' IZ 2005. (LIJEVO); 'SONJA I BIK' IZ 2012. (U SREDINI) I 'HAJDUK' (DESNO) TE 'GOOD BAY' (SASVIM GORE)

osobama s invaliditetom i njihovim sportskim uspjesima, kao i film "Kralj" o hrvatskom branitelju koji je, unatoč ranjavanju i invaliditetu, postigao čudesne uspjehe u bacanju kugle. Oba su dobila brojne nagrade, radi se o filmovima koji govore o najranjivijim predstavnicima društva koji su inače nevidljivi i zapostavljeni u javnosti. Otkud poriv da radite takve filmove koji su duboko humani i sigurno nisu komercijalni, i to u vlastitoj produkciji?

Dobiti priliku i biti povlašten da baš ti režiraš film koji je svjedočanstvo o nepokolebljivom duhu i fascinantnim ostvarenjima čovjeka čiji sportski rezultati daleko nadmašuju i najveće uspjehe sportaša bez posebnih potreba, za mene je ogromna čast i izazov koji se ne smije propustiti.

NACIONAL: Kako komentirate odnos Ministarstva kulture prema HAVC-u i optužbe koje stižu Hrvoju Hribaru sa svih strana - od braniteljske populacije do nezadovoljnih režisera i organizatora filmskih festivala? Jesu li opravdane i zašto su se toliko intenzivirale?

Nemojte se dalje truditi jer me nećete nagovoriti da razgovaramo o nečemu što nije povod ovom intervjuu. Mislim da bi puno više zanimalo vaše čitatelje kako mi je bilo raditi s Grličem na ovom filmu, kako sam gradio lik, o suradnji s kolegama. Možemo i o tome što volim u gradu u kojem živim, o hobijima, koje vino volim... Ima jako puno interesantnih pitanja vezanih za moj život koja bi zanimala čitatelje.

NACIONAL: Davno ste započeli karijeru u ZKM-u. Imate li vremena za kazališne uloge?

Nemam vremena za kazalište i to mi je jako žao.

NACIONAL: HAVC vam je upravo odobrio sredstva za postprodukciju filma "Anka" rađenog prema motivima romana "Anka Brazilijanka" Mate Lovraka. O kakvom se filmu radi, tko sve glumi?

Anka je film zamišljen za djecu i odrasle koji govori, prije svega, o potrebi za ljubavlju. Govori o tome kako je teško boriti se protiv nepravde koju nam nanose sudbine i životi.

'ZAKLEO SAM SE da neću više potpisivati peticije, ići na ikakve prosvjede niti ću komentirati ikojeg političara jer sam vidio da nema nikakve koristi od toga ako ja kažem što mislim'

Govori najviše o djeci i o tome što su sve ta nevinna bića spremna učiniti za svoju obitelj i skladne obiteljske odnose. U glavnoj ulozi pojavit će se Eric Cantona, fotografiju je osmislio Thierry Arbogast. Pored njih, tu su još i Anđela Ramljak, Cvita Viljac, Rade Šerbedžija, Linda Begonja, Nikola Kojo, Vuk Kostić, Goran Grgić...

NACIONAL: U "Ustavu Republike Hrvatske" važnu i zapaženu ulogu igra vaša kuja Violeta. Je li to bila prvotna zamisao ili ste je ugorali u film "preko veze"?

Violeta je toliko dobra glumica da se sama uspjela izboriti za ulogu.

DIMNA

Gospoda, trostruka udovica Melita, sjedi na klupi u jesen 2016. ispred kuće, pudlica Glorija apatično leži uz klupe, gospoda Melita čita novine umjesto da sjedi pred televizorom i prati uživo pregovore Mosta s HDZ-om. Pozdravim gospodu, ona ne odzdravi, nego kaže: "Koja sam ja bila glupača. Dode mi da plagiram svoje muževe kretene i ubijem se." Tri muža gospode Melite počinila su samoubojstvo. Prvi muž, akademski slikar, otrovao se Plivadonima, drugi je muž, internacionalni nogometni trener, skočio iz penthauusa u Barceloni, a treći, autoprijevoznik, ispalio si je metak u glavu. Gospoda se Melita digne s klupe, Glorija skoči na noge i počne lajati.

GOSPODA SE MELITA odseče do kontejnera za papir i baci novine s gađenjem u kontejner. Vrti se i počne svoj monolog: "Nisam poslušala mamu i udala sam se za slikara. Majka mi je naravno željela dobro, bila je iskusna žena. Izgubila je djevičanstvo u ateljeu slikara, profesora na umjetničkoj akademiji u Ilici..." Slikar prevarant, nagovorio je sirotu mamu gospode Melite da se svuče, na gramofon je stavio ploču Ive Robića i zaveo djevojku. Bilo je to vrijeme kada su građani kupovali umjetničke slike, ulja mora, zime, dobro su išle i mrtve prirode. Građani u svojim stanovima nisu buljili u plazme, nego su uživali u slikama na zidovima. Te stanove nisu kupili zajmovima u švicarskim francima, nego su ih dobili od države. Smeće se uredno odvozilo, bicikli nisu jurili po pločnicima. Ozbiljna građanska kuća trebala je u primačoj sobi imati Babića, Becića, Crnčića, a ne klimu. Poslije Drugog rata došle su u modu Murtičeve apstrakcije, Reiserovo cvijeće i Stančićevi Varaždini. Slikari su prodavali slike, kupci su novac plaćen za slike odbijali od poreza. Slikari su od države dobivali ateljee, vozili se u Zastavama, bili su netko i nešto. "To je sve možda bilo istina, ali uvijek ima iznimaka", govori mi udovica Melita, "moj je muž, nažalost, bio iznimka. Lijenčina koja umjesto da slika vedute Zagreba, po danu je spavao, a noću se kartao u Klubu književnika remi s generalima i pjesnicima." "Zašto se ubio?" pitam. "Tu i tamo boljela ga je glava od kartanja i popio bi Plivadon. Naravno da su i on i moja mati govorili

Najbolje je svakoj ženi da od muža, nesposobnog bijednika, napravi političara

da sam ja uzrok glavobolja. Prvo jedan, pa dva, pa šaku Plivadona. Nije inače bio loš, dapače, zabavan i duhovit. Ali i glup. Ni drugi nije bio pametniji, samo okretniji i lažljiviji, ali sposoban da zaradi lovnu i još sposobniji da je izgubi", povjerila mi se Melita. "Treći?" pitam. "Autoprijevoznik, sve isto. Svi su muškarci isti bez obzira na to što rade, govorila mi je mama", kaže ona. "Gospođa je mama živa?" pitam opet. "Živi sa svojim učiteljem vožnje koji je zbog nje ostavio zakonitu ženu u staračkom domu u Klaićevoju. Prestala sam s njom razgovarati kada mi je prodala falsificirane eure. Danas, tu na klupi, čitam novine i shvatim. Ja sam griješila", kaže Melita. "Trebali ste poslušati mamu", kažem. "Niste se trebali

nama je teško trpjeti muževe, ali je teže kada žive same. Trebala sam od te muške bagaže napraviti političare. Doduše, bila su druga vremena. Drugi sistem i druga država. Političari su, dok sam ja bila mlada, bili šaka jada, živjeli u strahu od Partije i Golog otoka i čitali Marxa. Ljetovali su mukte u sindikalnim odmaralištima, na Novu godinu dobili bi pršut, imali su pasose i u kućama telefone..." Onda je telefon bio znak statusa, a ne kao danas, kada svaka glupčica i svaki glupan imaju pametni telefon, poneki i dva. Za svaku je curu udat se za političara bio ozbiljan rizik. Čovjek se napije na društvenoj zabavi 8. marta, izvali neku glupost, ili ne obračuna pet dnevnica, ili poševi ženu sekretara, i svršši u Lepoglavi, a žena

cima. Neki svrše u Remetincu i iz Remetinca vode svoje resore i privatne biznise. U novinama građani čitaju o milijunima koji su nestali, ali bez dokaza, a vile-tine koje imaju nisu njihove, nego njihovih majki, punaca ili šogora, a jahte od prijatelja...

Ne zna se točno gdje je i kad problem počeo. Vjerojatno u Africi prije otprilike pedeset tisuća godina. Ljudi su prohodali na dvije noge, napustili pećine, naučili paliti vatru, počeli graditi kolibe i saditi žito. Bilo je pitanje vremena kada će izmisliti kotač i pismo. Od tada do danas ništa se nije promijenilo. Problem žena ostao je do danas isti: kako odabrati muža? U početku je idealan muž bio onaj koji je najbolje bacao koplje, to jest, lovac koji bi ubio neku životinju i nahranio i ženu i djecu. Muž što je bio jači, to je bio bolji, pa kako je život postajao bogatiji, ili jednostavno kako se razvijala civilizacija do današnje demokracije, kada je mnogo lakše pasti u blokadu, nego se iz blokade izvući, nakon Francuske revolucije na površinu su isplivali graditelji, bankari, operni tenori i mafijaši. Ne tako davno u Zagrebu su muševci snova bili filmski režiseri. Ženili su najzgodnije djevojke grada. Činilo se da režiseri biraju, što naravno nije bilo točno. Birale su, po običaju, žene. Ta je moda prestala pojavom televizije, kada je svaki glupan mogao postati režiser i producent. Stati iza kamere i režirati do mile volje, zaposliti ženu, djecu, šogore i punice. Berlinski zid je srušen i zavladao su nemilosrdno ljudska prava i Finci (Helsinki odbor). Više se ne zna ni tko pije ni tko plaća, ne zna se zapravo ništa, u politici svi se problemi odlažu do sljedećeg ponedjeljka. Ali, kao u

svakoj drami, počinje se nazirati rješenje. Zahvaljujući prvo zviždačima, a onda medijima u kojima je udovica, gospođa Melita, umirovljena profesorica povijesti, pročitala i shvatila svoju grešku. Otvorile su se oči gospođe Melite. Zna što bi trebala uraditi da ima pedeset godina manje i pamet koju ima danas, a tijelo kakvo je imala. Od slikara gutača Plivadona koji je bio idealan materijal, ali aljkav i sumnjive inteligencije, u biti pokvaren, ali i bezobrazan, napravila bi političara ili saborskog zastupnika ili predsjednika mutne stranke kojem ne bi palo na pamet skočiti s penthausa. Od svih zvanja kojih danas ima, od raznih menadžera, dizajnera, tehničara, pilota, liječnika, arhitekata, tajnih agenata do skretničara na željeznici, jedino muževo zvanje koje garantira uspjeh, sreću, blagostanje i bogatu penziju spretnoj curi, zvanje je političara jer za njega ne trebaju ni diplome ni potvrde o nekažnjavanju. Ako bijednika za kojeg se udala žena lansira u politiku, može otvoriti firmu koju će ona voditi, okretati milijune i ne plaćati poreze. Kako su djevojčice pametnije od dječaka, koji su uglavnom lijeni i prljavi, u novom kurikulumu treba predvidjeti nekoliko sati tjedno za učenice, predmet koji bi učio kako se može u Hrvatskoj od svakog muškarca, bez obzira na kvocijent inteligencije i stručnu spremu, učiniti uspješnog političara. Ili, konkretno, kako od muževa osrednjih liječnika, nesposobnih poduzetnika i nesvršenih studenata, učiniti ministre. Zašto? Da se ne bi tukle po glavi i kajale kada bude prekasno, kao trostruka udovica gospođa Melita. Dobra je vijest da će Britanac dobiti fontanu, a Hrvatska stabilnu vladu.

Za svaku je curu udat se za političara nekad bio ozbiljan rizik. Čovjek se napije na društvenoj zabavi 8. marta, izvali neku glupost, ili ne obračuna pet dnevnica, ili poševi ženu sekretara, i svršši u Lepoglavi, a žena ostane bez društvenog stana. **DANAS JE POLITIKA HIT.** Političari rade što hoće, ne odgovaraju nikom, svaki se dan slikaju na televiziji, ne čitaju Marxa, imaju konferencije za štampu, kreditne kartice, šofere, security, debele plaće, bankovne račune na Cipru i offshore firme na dalekim otocima. Neki svrše u Remetincu i iz Remetinca vode svoje resore i privatne biznise. U novinama građani čitaju o milijunima koji su nestali, ali bez dokaza, a vile-tine koje imaju nisu njihove, nego njihovih majki, punaca ili šogora, a jahte od prijatelja...

udavati za slikare, nogometne trenere i autoprijevoznike", govorim muški naivno. Gospođa me Melita pogleda sažalno, kao što je vjerojatno gledala svoje muževe. "Ne, dragi gospodine, trebala sam se udati. Teško je živjeti s muževima, trpjeti mušku glupost i slušati što govore", kaže mi i nastavi: "Že-

ostane bez društvenog stana. Danas je politika hit. Političari rade što hoće, ne odgovaraju nikom, svaki se dan slikaju na televiziji, ne čitaju Marxa, imaju konferencije za štampu, kreditne kartice, šofere, security, debele plaće, bankovne račune na Cipru i offshore firme na dalekim oto-